

## PROJECTES D'INSERCIÓ

Grupo  CATALANA  
OCCIDENTE

# Les oenagés activen nous plans de xoc contra l'atur

Després de reclamar en va un gran pacte per l'ocupació de totes les forces polítiques, socials i econòmiques, les entitats han redoblat els seus esforços per intentar reduir les dramàtiques taxes de desocupació.

Rosa Mari  
**SANZ**

«**L**a gent ens demana feina, feina i feina». Ho deia fa prop de quatre anys el director de Càritas de Barcelona, Jordi Roglà, en una entrevista a EL PERIÓDICO en què va llançar un crit d'alarma sobre la desbordant situació en què es trobava aquesta entitat. Les coses no han canviat, i la situació en aquest temps fins i tot ha empobrit un nombre més gran de famílies i ha creat situacions de desocupabilitat cada vegada més difícils de recuperar. Aquest panorama ha provocat que oenagés que en els últims anys han hagut de recuperar la tasca assistencial, recolzant ciutadans amb ajudes tan bàsiques com ara aliments o diners en efectiu, hagin decidit reforçar de manera molt significativa els seus programes d'acompanyament en la recerca d'ocupació i de millora de la formació laboral. Uns projectes que han portat les entitats a trucar a portes del món empresarial, ja que sense la seva col·laboració no es podrien plantejar metes tan ambicioses.

Ho saben des de fa més d'una dècada els responsables de la Fundació Èxit, una entitat de referència acompanyar joves en risc d'exclusió que ha ampliat i estès el suport des que la crisi es va centrar amb especial duresa en una generació que sembla tenir més futur fora de les nostres fronteres. I si els joves són els principals damnificats del desolador panorama, els aturats més grans de 45 o 50 anys no tenen un horitzó gaire més reconfortant. Tant Càritas com la Creu Roja han llançat plans específics que tenen aquest últim col·lectiu entre les seves prioritats.

**La Fundació Èxit  
compta amb el  
suport de més de  
60 empreses que  
ofereixen pràctiques  
o contractes a joves**

**Tant Càritas  
com la Creu Roja  
han posat en  
marxa programes  
per millorar  
l'ocupabilitat**

Les xifres de la Fundació Èxit, amb seus a Barcelona, Madrid i Saragossa (està a punt d'implantar-se a Palma), no han fet res més que augmentar en els últims temps, i no tan sols la de nois de 16 a 21 anys que s'hi acosten per trobar una oportunitat laboral, també la d'empreses que hi participen de manera activa oferint llocs de treball o pràctiques (depenent del programa) a usuaris d'aquesta entitat, que l'any passat va augmentar l'atenció el 30% respecte al 2012. Aquesta oenagé, que rep usuaris directament o a través dels serveis socials, compta amb tres projectes formatius ([www.fundacioexit.org](http://www.fundacioexit.org)) i també treballa en xarxa amb altres oenagés, com és el cas de Càritas.

**CÀRREGUES FAMILIARS** // L'entitat vinculada a l'Església ([www.caritasbcn.org](http://www.caritasbcn.org)), tot i això, ha concentrat (que no limitat) la seva ajuda laboral a persones en atur de llarga durada que no cobren res i tenen càrregues familiars. La tardor passada va presentar el seu objectiu, emmarcat en el programa batejat com a *Feina amb cor. Recuperant dignitats*, que tenia com a pretensió acompanyar en la recerca de feina unes 2.000 persones durant els dos anys vinents amb l'objectiu centrat a aconseguir que el 25% d'elles treballi. Durant els primers tres mesos, ha atès 500 persones, un centenar de les quals han trobat feina.

Més recent i igual d'ambiciós és el pla de xoc que ha engegat la Creu Roja ([www.creuroja.org](http://www.creuroja.org)) per ajudar al llarg d'aquest any un miler de desocupats catalans de més de 45 anys. El projecte, que acaba de començar i es porta a terme en 10 municipis, vol promoure la formació i les oportunitats de trobar feina a persones més grans de 45 anys, un col·lectiu que sovint és rebutjat en les entrevistes de treball per la seva edat. ≡

### HAN TROBAT FEINA



CARLOS MONTAÑÉS



CAROLINA RUEDA, 31 ANYS

## «Intento que la meva filla vegi que la formació és important»

Explica que de joveneta es guanyava molt bé la vida treballant en un bingo, i que aleshores ja era molt responsable, i va decidir comprar-se sola un pis pensant en el dia de demà. Va conèixer un noi, va iniciar una relació, es va quedar embarassada i al néixer la nena va decidir canviar de feina per poder estar amb ella. **«Amb dos sous ens ho podiem permetre. No tenia gaire formació, però en aquella època vaig trobar diverses feines a la indústria, en una empresa de laboratoris, en una fàbrica d'automoció... Però va venir la crisi i van anar tancant les fàbriques, em vaig separar, em vaig**

**quedar amb la nena i amb la hipoteca»,** relata. Va decidir tornar al bingo, però aquesta activitat havia baixat i només va optar a jornades de quatre hores incompatibles amb la seva filla. Va tenir clar que necessitava formar-se per buscar alternatives amb més possibilitats, i va decidir agafar l'atur que li quedava i aprofitar aquesta treva econòmica per fer algun curs. El problema, explica, és que no en trobava cap i va arribar a desesperar-se. **«Una mare de l'escola em va dir que anés a la Creu Roja, que allà impartien cursos. Vaig tenir molta sort d'entrar en unes classes de cam-**

Després de fer un curs de cambrera de pis a la Creu Roja, aquesta mare monoparental ha trobat feina

brera de pis. Em va semblar perfecte. Hi havia pràctiques en hotels. No eren remunerades, però tant me feia. Encara que fos sense cobrar em donaven l'oportunitat de provar la feina, no només la teòrica», relata. El juliol passat li van trucar de l'empresa Clece per oferir-li treballar a la cuina de l'Hospital de Bellvitge gràcies al fet que la Creu Roja els havia enviat el seu currículum. Acabat l'estiu va tornar a estar sense feina, però la mateixa empresa al desembre va tornar a contactar amb ella i li va fer un contracte de 12 mesos. **«Estic molt contenta. Ho he passat molt malament perquè mai a la vida m'havia faltat res. Em valoren, i gràcies a això aquest any puc pagar la comunitat de la meva filla»,** diu sense poder amagar l'emoció. **«Ara estudio anglès, i és bo perquè la nena em veu i també li agrada. Intento que la meva filla vegi que la formació és molt important. Que hay que lluitar i estudiar.»** ≡

RICARD CUGAT



MICHELLE LÓPEZ, 22 ANYS

## «M'encanta treballar i m'ho passo bé fent el que sigui»

Michelle és pur optimisme i vitalitat. Va arribar a Espanya des de la República Dominicana amb 13 anys amb la seva mare i el seu germà petit. Ha estudiat ESO i dos Programes de Qualificació Professional Inicial (PQPI), un de gestió administrativa i un altre d'atenció al públic, fet que li va permetre trobar feines puntuals en ocupacions relacionades amb els seus estudis: dependent, cambrera de sala i auxiliar administrativa. No va tenir fàcil acabar els estudis, ja que va tenir una filla amb 18 anys i va haver de fer una pausa. És mare soltera, cosa que no veu com un im-

pediment. **«Des de sempre m'han encantat els nens. No va ser un sacrifici tenir la meva. A més a més, m'ha ensenyat a ser més pacient i a donar més. Ha tret coses molt bones de mi i la meva mare m'ajuda a cuidar-la»,** explicava aquesta jove en un descans del *Projecte Yob* de la Fundació Èxit. Durant els últims anys ha treballat d'assistenta de la llar i cangur per ajudar la seva família, ja que la seva mare ara no treballa i només cobra un subsidi. A la fundació, diu, li ensenyen a afinar els seus objectius. **«He après que per arribar a alguna cosa no ha de ser de cop, sinó de mica**

Aquesta noia va haver de fer una pausa en els estudis perquè als 18 anys va ser mare. Vol anar a la universitat

en mica, i m'estan ensenyant a dir que no i a no comprometre'm a la primera amb qualsevol cosa. També a controlar la ira i a no perdre els nervis, sobretot quan parlo amb la meva mare», explica amb un ampli somriure. En un futur li agradaria estudiar Psicologia a la universitat, encara que diu que ara el més prioritari, el que és realment urgent, és trobar feina. **«M'encanta treballar i m'ho passo bé fent qualsevol cosa, ja siguin tasques de neteja, en una botiga, cuidant nens... Sóc molt responsable i poso moltes ganes al que faig»,** explicava Michelle. **«Estic segura que aviat trobaré alguna cosa. No passa ni un dia que no em mogui, enviant currículums, anant d'aquí cap allà, preguntant a la gent...»**. Una setmana més tard d'aquesta entrevista, va rebre una oferta per treballar tres mesos de cambrera en un hotel de la cadena NH, que per descomptat va acceptar. ≡

JULIO CARBÓ



JAUME MIRET, 53 ANYS

## «Sempre estic pensant si aquesta feina em durarà»

Confessa que havia arribat a creure que mai més trobaria una feina. **«Et desmoralitzes. És una situació que et fa pensar moltes coses perquè et crea una inseguretat terrible. És normal que la gent tingui depressions»,** explica Jaume Miret, un home que als 13 anys es va iniciar en l'ofici de la construcció, en què domina més d'una disciplina: lampista, electricista, marbrista, guixaire... I explica que fins fa uns anys no es podia queixar, que havia treballat de manera continuada, que anava fent, que no es va imaginar mai des-

esperat demanant ajuda a Càritas de Barcelona, com va fer fa una mica més d'un parell de mesos. **«El 2007 em vaig quedar sense feina i vaig decidir posar-me pel meu compte amb reformes. Però la cosa va anar empitjorant. Les despeses no perdonen i entre el lloguer del pis, del local, els rebuts, els autònoms...»,** relata. Feia més de dos anys que no treballava i amb penes i treballs anava fent amb un petit subsidi i alguna petita feineta que li sortia, i es va veure gairebé al carrer: **«La meva parella, igual. Ella no té feina, estàvem des-**

La vida li ha canviat d'ençà que torna a tenir un lloc de treball, però diu que no es treu la por del damunt

esperats perquè tenim un nen de 2 anys. No puc ni pagar la universitat del gran, que en té 21. La sort és que ell val molt i fent classes de moment se l'ha pogut costejar». A Càritas, explica, primer el van ajudar a no perdre la vivenda i una vegada parat aquest cop el van derivar al programa *Feina amb cor*. Ha estat una de les primeres persones a participar-hi. I ja treballa. Des de fa poques setmanes té un contracte d'obra amb l'empresa que s'encarrega de reformar, precisament, la seu d'aquesta oenagè a la plaça Nova, al costat de la catedral. Aquesta nova oportunitat li ha canviat la vida, encara que no es treu la por del damunt. **«Sempre estic pensant si em durarà. Però crec que tothom està igual, fins i tot els que fa 20 anys que són en una empresa. És una ombra que ha creat la gent poderosa que ens està fent la guerra als treballadors»,** assegura. ≡